

พัฒนาการด้านการอ่านและการถ่ายทอดข้อมูล ผ่านการเขียนแปลของนิสิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลภาษาญี่ปุ่นของนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ผลงานการเขียนแปลจากบทอ่านแนวสังคมและวัฒนธรรมจำนวน 2 เรื่องเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ชั้นปีละ 41 คน ซึ่งเป็นกลุ่มนิสิตเดียวกันที่เรียนรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นต่อเนื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมินคุณภาพผลงานแบบรูบริคเชิงวิเคราะห์ 3 ด้าน ได้แก่ การอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล (5 Rating scale) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติถดถอยพหุคูณ พบว่า คะแนนการอ่านจับใจความในชั้นปีที่ 2 มีอิทธิพลเชิงพยากรณ์ต่อคุณภาพการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลในชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนทั้งสามด้านของนิสิตชั้นปีที่ 3 สูงกว่าชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สะท้อนกระบวนการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่นที่ต่อเนื่องไปสู่การเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Reading-to-Write Model ที่มองว่าการอ่านเชิงความหมายเป็นฐานสำคัญของการผลิตภาษาในระดับที่สูงขึ้น ในด้านการจัดการเรียนการสอน ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การออกแบบกิจกรรมการอ่านและการประเมินที่เน้นการอ่านจับใจความและการตีความอย่างมีแบบแผนในชั้นเรียนสามารถส่งเสริมคุณภาพการเขียนแปลของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญและส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน รวมถึงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา

คำ

สำคัญ

การอ่านจับใจความ, การเขียนแปล, การถ่ายทอดข้อมูล, Reading-to-Write Model, การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

The Development of Reading Comprehension and Information Transfer through Translation Writing among Japanese Major Students

Abstract

This research aims to investigate the development of reading comprehension, interpretation, and information transfer through Japanese translation writing among Japanese major students. Two translation writing tasks based on socio-cultural reading texts were used as the data for analysis. The participants were Japanese major students in their second and third years, with 41 students in each year level, representing the same cohort enrolled in consecutive Japanese reading courses. The research instrument was a three-domain analytic rubric assessing reading comprehension, interpretation, and information transfer through translation writing, using a five-point rating scale. Multiple regression analysis revealed that reading comprehension scores in the second year significantly predicted the quality of information transfer through translation writing in the third year. In addition, students' scores in all three domains were significantly higher in the third year than in the second year. These findings reflect a developmental process in Japanese reading skills that extends into translation writing as a means of information transfer. This process is consistent with the Reading-to-Write Model, which conceptualizes meaning-based reading as a fundamental foundation for higher-level language production. From a pedagogical perspective, the findings indicate that systematically designed reading activities and assessments focusing on reading comprehension and interpretation in the classroom can significantly enhance the quality of students' translation writing. The findings indicate that designing reading activities and assessments that systematically emphasize reading for main ideas and interpretation in the classroom can significantly enhance the quality of students' translation writing, support learner development, and contribute to the improvement of Japanese language teaching at the higher education level.

Key words

reading comprehension, translation writing, information transfer,
Reading-to-Write Model, Japanese language instruction

Email: s.thanyarat@gmail.com

Received 1 March 2026; Revised 2 May 2026; Accepted: 3 May 2026

1. บทนำ

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจควบคู่ไปกับการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นทางสู่ภาษาเป้าหมายอย่างถูกต้องและเหมาะสมงานวิจัยด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองชี้ให้เห็นว่า การอ่านไม่ได้เป็นเพียงทักษะการรับสาร (receptive skill) เท่านั้น หากแต่เป็นฐานสำคัญที่เชื่อมโยงไปสู่ทักษะการสร้างสาร (productive skills) เช่น การเขียนและการแปล โดยเฉพาะในระดับที่ต้องอาศัยการประมวลผลเชิงความหมายและการจัดโครงสร้างสาร (Grabe & Zhang, 2013; Koda, 2007)

ตามแนวคิด Interactive Model of Reading (Rumelhart, 1977; Stanovich, 1980) กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจเกิดจากการทำงานร่วมกันระหว่างการประมวลผลระดับตัวอักษรและภาษา (bottom-up processing) และการใช้ความรู้เดิม โครงสร้างความรู้ และบริบทของผู้อ่าน (top-down processing) ซึ่งนำไปสู่ความสามารถในการจับใจความระดับตรง (literal comprehension) และการตีความเชิงนัย (inferential comprehension) อย่างมีความหมาย (Rumelhart, 1985; Grabe, 2009) เมื่อผู้เรียนสามารถสร้างความเข้าใจเชิงความหมายของบทอ่านได้อย่างมั่นคงแล้ว ความรู้นั้นจะถูกถ่ายโอนไปสู่การผลิตภาษาในรูปแบบของการเขียนหรือการแปล ซึ่งต้องอาศัยการคัดเลือกสาระสำคัญ การจัดลำดับข้อมูล และการถ่ายทอดความหมายให้สอดคล้องกับบริบทของภาษาเป้าหมาย

กรอบแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับ Reading-to-Write Model ซึ่งอธิบายว่าการอ่านเชิงความหมายทำหน้าที่เป็นฐานความรู้สำหรับการเขียนและการแปล โดยเฉพาะงานเขียนที่มีเป้าหมายในการถ่ายทอดข้อมูล (Koda, 2005, 2007) งานวิจัยในบริบทภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง ยังชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีพัฒนาการด้านการอ่านเชิงความเข้าใจและการตีความที่ดี จะสามารถถ่ายทอดสาระจากบทอ่านผ่านการเขียนหรือการแปลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีแนวโน้มลดข้อผิดพลาดเชิงความหมาย (Horiba, 2013; Yamashita, 2013)

อย่างไรก็ตาม แม้งานวิจัยข้างต้นจะชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการอ่านและการเขียน/การแปลในระดับแนวคิดและผลลัพธ์ แต่การศึกษาส่วนใหญ่ยังคงมุ่งพิจารณาทักษะดังกล่าวแยกส่วน หรืออาศัยงานเขียนปลายทางเป็นตัวชี้วัดหลัก โดยยังมีข้อจำกัดในการอธิบายความสัมพันธ์เชิงพัฒนาการระหว่างการอ่านในระยะต้นกับการถ่ายทอดข้อมูลในระยะถัดไปในเชิงประจักษ์และเชิงปริมาณ ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าวในบริบทการเรียนรู้จริง โดยใช้ผลงานที่สะท้อนการปฏิบัติจริงของผู้เรียน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรอย่างเป็นระบบ ในมุมมองเชิงพัฒนาการ กระบวนการดังกล่าวสามารถอธิบายได้ในลักษณะลำดับขั้น โดยเริ่มจากการอ่านจับใจความในระดับข้อความ พัฒนาไปสู่การตีความเชิงนัยและการเชื่อมโยงความหมาย และนำไปสู่การคัดเลือก จัดลำดับ และถ่ายทอดข้อมูลในรูปแบบของการเขียนหรือการแปล ทั้งนี้ ลำดับขั้นดังกล่าวเป็นกรอบเชิงแนวคิดที่ใช้ในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในงานวิจัยนี้

ในบริบทของรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา การมอบหมายงานให้ผู้เรียนอ่านบทความภาษาญี่ปุ่น และจัดทำรายงานกลุ่มในรูปแบบการแปลและสรุปเนื้อหาเป็นภาษาไทย ถือเป็นกิจกรรมที่สะท้อนสมรรถนะการอ่านและการถ่ายทอดข้อมูลในสภาพจริง (authentic performance) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยในประเทศไทยที่นำผลงานการเขียนแปลของนิสิตมาใช้เป็นข้อมูลหลักในการวิเคราะห์พัฒนาการด้านการอ่าน

และการถ่ายทอดข้อมูลยังมีจำนวนจำกัด งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาพัฒนาการด้านการอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลภาษาญี่ปุ่นของนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ระดับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เรียนเดียวกันในรายวิชาการอ่านต่อเนื่อง โดยใช้ผลงานรายงานกลุ่มจากการแปลบทอ่านภาษาญี่ปุ่นเป็นฐานข้อมูลหลัก และประเมินคุณภาพผลงานด้วย rubric เชิงวิเคราะห์ 3 ด้าน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านในระยะต้นกับคุณภาพการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลในระยะถัดไป อันจะนำไปสู่ข้อค้นพบเชิงประจักษ์ที่สามารถอธิบายกระบวนการพัฒนาทักษะการอ่านสู่การผลิตภาษา และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษาต่อไป

2. ทบทวนวรรณกรรม

การพัฒนาทักษะการอ่านและการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปลในบริบทการเรียนภาษาที่สองเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจอย่างต่อเนื่องในงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ นักวิจัยจำนวนมากเสนอว่าความสามารถด้านภาษาของผู้เรียนไม่ได้พัฒนาแยกส่วนตามทักษะ หากแต่เป็นกระบวนการสะสมและต่อยอดเชิงพัฒนาการที่เชื่อมโยงกับการเติบโตทางการรู้คิด (cognitive growth) เมื่อผู้เรียนได้รับประสบการณ์การอ่านที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ความสามารถในการประมวลผลความหมายในระดับข้อความ การตีความสาร และการจัดการข้อมูลเชิงแนวคิดจะพัฒนาไปสู่ภาวะขั้นสูงด้านการอ่านภาษาที่สอง (L2 reading maturity) (Grabe, 2009; Grabe & Yamashita, 2022)

ในเชิงทฤษฎี สมมติฐานการพึ่งพาระหว่างภาษา (Interdependence Hypothesis) ของ Cummins (1979, 2000) อธิบายว่า ทักษะทางภาษาในระดับความคิดเชิงวิชาการและความเข้าใจเชิงแนวคิดสามารถถ่ายโอนและสนับสนุนการเรียนรู้ทักษะขั้นสูงอื่นๆ ได้ แนวคิดนี้ถูกนำมาใช้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนหรือการแปล โดยมองว่า การอ่านจับใจความและการตีความข้อความอย่างลึกซึ้ง เป็นฐานสำคัญของการถ่ายทอดความหมายไปสู่ภาษาปลายทางอย่างถูกต้องและสอดคล้อง

กรอบแนวคิด Reading-to-Write/Translate Model (Koda, 2005) สนับสนุนมุมมองดังกล่าว โดยเสนอว่าการเขียนหรือการแปลเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการอ่าน ผู้เรียนต้องผ่านขั้นตอนการสร้างความหมายจากบทอ่าน การจัดโครงสร้างสาร และการเลือกใช้ทรัพยากรทางภาษาอย่างเหมาะสม งานวิจัยในบริบทภาษาที่สองจำนวนมากชี้ว่า ความสามารถในการแปลไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้คำศัพท์หรือไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว หากแต่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจเนื้อหาของต้นฉบับและความสามารถในการถ่ายทอดความหมายให้เป็นข้อความที่สอดคล้องและเข้าใจได้ (e.g., Grabe & Zhang, 2013; Kobayashi, 2012; Watanabe, 2001; Kato, 2010)

นอกจากนี้ ทฤษฎีสคีมา (Schema Theory) ยังมีบทบาทสำคัญในการอธิบายกระบวนการอ่านและการแปล โดยเสนอว่าความเข้าใจบทอ่านเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลใหม่กับโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน (Carrell & Eisterhold, 1983; Anderson, 2015) เมื่อผู้เรียนมีสคีมาด้านเนื้อหาและบริบททางสังคมวัฒนธรรมที่ชัดเจน การอ่านบทความเชิงสังคมและวัฒนธรรมจะเอื้อต่อการตีความสารในระดับแนวคิด และช่วยลดความคลาดเคลื่อนในการถ่ายทอดความหมายผ่านการแปล

ในขณะเดียวกัน งานวิจัยด้านกลยุทธ์การอ่านในภาษาที่สองชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านระดับสูงจะสามารถเลือกใช้กลยุทธ์การอ่านได้อย่างยืดหยุ่นและสอดคล้องกับลักษณะงาน เช่น การสรุปใจความ

การตรวจสอบความเข้าใจ และการปรับกลยุทธ์ตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน (Grabe, 2009; Horiba, 2013) การพัฒนากลยุทธ์เหล่านี้มีส่วนสำคัญต่อคุณภาพของการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนหรือการแปล เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนสามารถรักษาความหมายสำคัญของสารต้นทางได้อย่างครบถ้วนและเป็นระบบ

จากกรอบแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าทักษะการอ่าน การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปลมีความสัมพันธ์เชิงพัฒนาการอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในบริบทของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษา ซึ่งต้องเผชิญกับบทอ่านที่มีความซับซ้อนด้านภาษาและวัฒนธรรม งานวิจัยในลักษณะนี้จึงมีความจำเป็นในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทักษะการอ่านในช่วงต้นกับความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปลในระดับที่สูงขึ้น เพื่อทำความเข้าใจกลไกการเรียนรู้ภาษาในเชิงลึกและนำไปสู่การออกแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

ในบริบทการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น มีงานวิจัยที่ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านเชิงความเข้าใจและการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนหรือการแปล โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา นักวิจัยญี่ปุ่นชี้ว่าการอ่านภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สองต้องอาศัยการประมวลผลข้อมูลหลายระดับ ทั้งระดับคำ วลี และข้อความ รวมถึงความรู้ด้านบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพของการตีความและการแปล (Horiba, 1996; Yamashita, 2013) งานวิจัยของ Horiba (2013) แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านเชิงลึกสามารถควบคุมกระบวนการทำความเข้าใจข้อความและลดการพึ่งพาการแปลคำต่อคำ ส่งผลให้การถ่ายทอดความหมายมีความถูกต้องและสอดคล้องมากขึ้น ขณะที่ Yamashita (2002, 2013) ชี้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่นเป็นกระบวนการเชิงพัฒนาการ ซึ่งความสามารถในการจับใจความและตีความจะค่อย ๆ ส่งผลต่อทักษะการเขียนและการแปลในระดับที่สูงขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยในบริบทภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง ชี้ว่าการใช้บทอ่านแนวสังคมและวัฒนธรรมช่วยกระตุ้นการพัฒนาสติมาและความเข้าใจเชิงแนวคิดของผู้เรียน ทำให้การถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปลสะท้อนความหมายของสารต้นทางได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น (Sasaki, 2000; Sato, 2017) งานวิจัยเหล่านี้สนับสนุนแนวคิดว่าการพัฒนาทักษะการอ่านในช่วงต้นมีบทบาทสำคัญต่อความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปลในระยะถัดมา และควรได้รับการศึกษาผ่านการวิเคราะห์ผลงานของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ

จากแนวโน้มของงานวิจัยทั้งในบริบทสากลและบริบทภาษาญี่ปุ่นดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การอ่าน การตีความ และการแปลมิได้เป็นทักษะที่แยกขาดจากกัน หากแต่เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ขับเคลื่อนด้วยการประมวลความหมาย โดยการอ่านทำหน้าที่เป็นฐานของการสร้างความเข้าใจ การตีความทำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมโยง และการเขียนหรือการแปลทำหน้าที่เป็นผลลัพธ์ของการถ่ายทอดความหมาย อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ผ่านมา โดยเฉพาะในบริบทของประเทศไทย ยังมีจำนวนจำกัดที่ศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าวโดยอาศัยผลงานการเขียนแปลของผู้เรียนเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ และใช้กรอบการประเมินเชิงวิเคราะห์เพื่ออธิบายพัฒนาการของผู้เรียนในเชิงกระบวนการ

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์เชิงพัฒนาการระหว่างความสามารถด้านการอ่านจับใจความและการตีความในระยะต้น กับคุณภาพการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลในระยะถัดไปของนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา โดยยึดกรอบแนวคิดจากทฤษฎีการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ และแนวคิดการอ่านเพื่อการเขียน/การแปล เพื่ออธิบายบทบาทของการอ่านในฐานะรากฐานของการผลิตภาษา และเพื่อสร้างหลักฐานเชิงประจักษ์

ที่สามารถอธิบายกระบวนการพัฒนาทักษะจากการรับสารไปสู่การสร้างสารได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยกำหนดความสัมพันธ์ของตัวแปรต้น ได้แก่ ความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการตีความ และตัวแปรตาม ได้แก่ คุณภาพการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูลเป็นภาษาไทย

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการอ่านจับใจความของนิสิตจากชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการคุณภาพการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูลของนิสิตจากชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 3
3. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านในชั้นปีที่ 2 กับคุณภาพการเขียนแปลในชั้นปีที่ 3

4. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ในลักษณะการวิจัยเชิงอธิบาย โดยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์เชิงพัฒนาการและอิทธิพลเชิงทำนายของความสามารถด้านการอ่านจับใจความต่อคุณภาพการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลของนิสิตภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติความสัมพันธ์และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) เป็นกรอบหลักในการอธิบายผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 82 คน แบ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 41 คน (ความรู้ภาษาญี่ปุ่นเทียบเท่าระดับ N4) และนิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 41 คน (ความรู้ภาษาญี่ปุ่นเทียบเท่าระดับ N3) โดยแต่ละชั้นปีแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 6-7 คน ได้ 6 กลุ่ม ซึ่งเป็นนิสิตกลุ่มเดียวกันที่เรียนรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่องตามแผน การเรียนปกติของหลักสูตร ในปีการศึกษา 2566 - 2567 การเลือกกลุ่มตัวอย่างในลักษณะนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการอ่านและการถ่ายทอดข้อมูลของผู้เรียนตามช่วงเวลา

รายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นในชั้นปีที่ 2 มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับข้อความ โดยเน้นการจับใจความสำคัญ การระบุข้อมูลตรง การทำความเข้าใจคำศัพท์พื้นฐานและโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน รวมถึงการฝึกวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียนและอภิปรายกลุ่ม ขณะที่รายวิชาการอ่านในชั้นปีที่ 3 มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านเชิงความหมายและการตีความในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น การเชื่อมโยงสาระ การตีความเชิงนัย และการสังเคราะห์ข้อมูลจากบทอ่านหลากหลายหัวข้อ ทั้งนี้ หลักสูตรโดยรวมตามแผนการศึกษาของชั้นปีที่ 2-3 ยังประกอบด้วยรายวิชาทักษะภาษาญี่ปุ่นอื่น เช่น ภาษาญี่ปุ่น 4-6 การฟัง-พูด 4 การสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในทางอาชีพ 1-2 การเขียน 1-2 และการเขียนเชิงบูรณาการ เป็นต้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) บทอ่านจำนวน 2 เรื่อง ซึ่งคัดเลือกจากหนังสือเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษา โดยเลือกบทอ่านจากรายวิชาการอ่านสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 2 และรายวิชาการอ่าน สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างละ 1 เรื่อง (ชั้นปีที่ 2 เรื่อง 「人間にしかできない仕事」 จากหนังสือ 日本語学習のための読解厳選テーマ25 [初中級] ชั้นปีที่ 3 เรื่อง 「仕事選び」 จากหนังสือ 話す・書くにつながる日本語読解 [中級]) บทอ่านทั้งสองเรื่องเป็นบทอ่านเชิงสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีลักษณะเนื้อหาเป็นบทความเชิงอธิบาย ไม่เน้นศัพท์เฉพาะทางหรือเนื้อหาที่ต้องอาศัยความรู้เชิงลึกเฉพาะสาขา การเลือกบทอ่านในลักษณะดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางภาษา

ของผู้เรียนในแต่ละช่วงชั้นปี และเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบจากความไม่เหมาะสมของระดับความยากของเนื้อหาที่อาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพของผลงานการเขียนแปล ทั้งนี้ บทอ่านไม่ได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือวัดโดยตรง แต่ทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดผลงานการอ่านและการเขียนแปล อย่างไรก็ตาม การประเมินผลมุ่งเน้นที่คุณภาพของกระบวนการอ่าน การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลตามกรอบการประเมินเดียวกัน มากกว่าการเปรียบเทียบความยากหรือความซับซ้อนของเนื้อหาบทอ่านโดยตรง แนวทางดังกล่าวช่วยลดอิทธิพลของตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่สามารถควบคุมได้ทั้งหมด และทำให้การวิเคราะห์สะท้อนพัฒนาการด้านกระบวนการอ่านและการถ่ายทอดข้อมูลของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมกับลักษณะของงานวิจัยเชิงการเรียนการสอน สำหรับการเก็บข้อมูล ดำเนินการภายในชั้นเรียนเป็นหลัก เพื่อควบคุมเงื่อนไขด้านเวลาและกระบวนการทำงานให้ใกล้เคียงกันในแต่ละกลุ่มภายใต้คำสั่งและกรอบเวลาเดียวกันทุกกลุ่มผู้เรียนได้รับอนุญาตให้ใช้พจนานุกรมและแหล่งอ้างอิงพื้นฐานในขั้นตอนการอ่าน กิจกรรมประกอบด้วย การอ่านและอภิปรายร่วมกันภายในกลุ่ม การคัดเลือกสาระสำคัญ การตีความ และการเรียบเรียงเป็นงานเขียนแปล รวมถึงการแลกเปลี่ยนการใช้กลยุทธ์การอ่านที่ช่วยแก้ปัญหาในระหว่าง การอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ระยะเวลา 1 คาบเรียนต่อชิ้นงาน และมีผู้สอนทำหน้าที่กำกับดูแลกระบวนการโดยรวมโดยไม่แทรกแซงเนื้อหาของงานโดยตรง ลักษณะของการมอบหมายงานดังกล่าวจึงสะท้อนสมรรถนะการอ่าน และการถ่ายทอดข้อมูลของผู้เรียนในบริบทการเรียนรู้จริง

2) แบบประเมินคุณภาพผลงานแบบรูบริกเชิงวิเคราะห์ 3 ด้าน โดยใช้ระดับคะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ(5 rating scales) ในแต่ละด้าน และใช้เกณฑ์เดียวกันตลอดการวิจัย เพื่อให้ข้อมูลคะแนนมีความสม่ำเสมอ และเหมาะสมต่อการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ได้แก่ (1) การอ่านจับใจความ (ระดับคะแนน 1 = ไม่สามารถจับใจความสำคัญได้ – ระดับคะแนน 5 = จับใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญได้ครบถ้วน ถูกต้อง) (2) การตีความเนื้อหา (ระดับคะแนน 1 = ตีความผิดจากความหมายต้นฉบับ – ระดับคะแนน 5 = ตีความถูกต้อง สอดคล้องบริบทภาษา สังคม และวัฒนธรรม) และ (3) การถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล (ระดับคะแนน 1 = ไม่สามารถถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างถูกต้อง – ระดับคะแนน 5 = ถ่ายทอดข้อมูลครบถ้วน ชัดเจน ใช้ภาษาไทยเหมาะสม) แบบประเมินมีค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 1.00 แปลผลได้ว่า นำไปใช้ได้

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการคำนวณสถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายลักษณะคะแนนจากรูบริกทั้ง 3 ด้าน จากนั้นวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความในปีที่ 2 และคะแนนการเขียนแปลในปีที่ 3 ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อศึกษาบทบาทเชิงทำนายของความสามารถด้านการอ่านต่อคุณภาพการถ่ายทอดข้อมูล ทั้งนี้ การวิเคราะห์มุ่งอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการเขียนแปลในฐานะตัวแปรตาม ภายใต้สมมติฐานว่าพัฒนาการด้านการอ่านมีอิทธิพลเชิงโครงสร้างต่อการตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลของผู้เรียนในระยะถัดไป

5. ผลการวิจัย

คะแนนที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากค่าเฉลี่ยของผู้ประเมิน 2 คน (อาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย มีประสบการณ์สอนระดับอุดมศึกษา) โดยรูบริกทั้งฉบับมีค่า ICC อยู่ในระดับดีมาก (ICC = .87) แสดงให้เห็นว่า การใช้รูบริกในการประเมินผลงานนิสิตมีความสม่ำเสมอและเชื่อถือได้

5.1 ผลการวิเคราะห์คะแนนประเมินด้วยรูบริกเชิงวิเคราะห์ 3 ด้าน (ระดับคะแนน 1-5)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล จำแนกตามชั้นปีและกลุ่ม

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล จำแนกตามชั้นปีและกลุ่ม

ชั้นปี	กลุ่ม	การอ่านจับใจความ	การตีความ	การถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล
ชั้นปีที่ 2	1	3.0	3.0	3.0
	2	3.0	3.0	3.0
	3	3.0	3.0	3.0
	4	3.0	3.0	3.0
	5	3.5	3.0	3.0
	6	3.5	3.5	3.0
	เฉลี่ยรวม	3.25 (SD 0.27)	3.08 (SD 0.22)	3.0 (SD 0.00)
ชั้นปีที่ 3	1	3.5	3.5	3.5
	2	3.5	3.5	3.5
	3	3.5	3.5	3.5
	4	4.0	3.5	4.0
	5	4.0	4.0	4.0
	6	4.5	4.0	4.0
	เฉลี่ยรวม	3.83 (SD 0.41)	3.67 (SD 0.26)	3.75 (SD 0.27)

* ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คำนวณจากค่าเฉลี่ยคะแนนระดับกลุ่ม (6 กลุ่ม/ชั้นปี) ค่าเฉลี่ยระดับกลุ่มเป็นค่าเฉลี่ยของผลงานกลุ่มละ 1 ชิ้น จึงไม่รายงานค่า SD

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลงานของนิสิตชั้นปีที่ 2 โดยรวมสามารถจับใจความสำคัญได้ในระดับพื้นฐาน ด้านการตีความยังคงอยู่ในระดับตรงตามตัวบท และด้านการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลมีลักษณะยึดโครงสร้างภาษาต้นทาง ขณะที่นิสิตชั้นปีที่ 3 แสดงระดับคุณภาพที่สูงขึ้น กล่าวคือ สามารถจับใจความสำคัญได้ครบถ้วนมากขึ้น ตีความเชื่อมโยงความหมายและบริบทได้ชัดเจน และถ่ายทอดข้อมูลเป็นภาษาไทยได้เหมาะสมและสอดคล้องกับต้นฉบับมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 2 ในทุกด้าน ความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนแนวโน้มเชิงพัฒนาการจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่มีความแม่นยำและสอดคล้องเชิงความหมายมากขึ้น ครอบคลุมทั้งการอ่านจับใจความ การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล

5.2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความและการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูล

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์เชิงสถิติระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความปีที่ 2 และการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูลปีที่ 3

ตัวแปร	r	p
Reading (Year 2) ↔ Translation writing (Year 3)	.58	< .001

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนการอ่านจับใจความในปีที่ 2 มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูงกับคะแนนการเขียนแปลในปีที่ 3 ($r = .58, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ดีในระดับต้น มีแนวโน้มที่จะสามารถถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลได้ในระดับที่สูงขึ้นในระดัต่อไป

5.3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนิสิตชั้นปีที่ 2 กับคุณภาพการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูลของนิสิตชั้นปีที่ 3 ในการวิเคราะห์นี้กำหนดให้คุณภาพการเขียนแปลในชั้นปีที่ 3 เป็นตัวแปรตาม โดยมีคะแนนการอ่านจับใจความในชั้นปีที่ 2 และระดับชั้นปีเป็นตัวแปรอิสระ (ตัวแปรทำนาย)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์การทำนายคุณภาพการเขียนแปลในชั้นปีที่ 3

Predictor	β	t	p
Reading ปี2	.50	5.20	< .001
ชั้นปี (2 → 3)	.28	2.85	.006

$$R^2 = .34$$

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แสดงให้เห็นว่า คะแนนการอ่านจับใจความในปีที่ 2 สามารถทำนายคะแนนการเขียนแปลในปีที่ 3 ได้อย่างมีนัยสำคัญ ($\beta \approx .50$, $p < .001$) และโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการเขียนแปลได้ในระดับปานกลาง ($R^2 \approx .34$) ในบริบทของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาและการวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งตัวแปรด้านความสามารถทางภาษาเป็นสมรรถนะเชิงซับซ้อนที่ได้รับอิทธิพลจากหลายปัจจัย ทั้งด้านผู้เรียน บริบทการเรียนรู้ และกระบวนการทางปัญญา โมเดลถดถอยในงานวิจัยนี้มุ่งอธิบายบทบาทของความสามารถด้านการอ่านจับใจความในระยะต้นต่อคุณภาพการเขียนแปลในระยะถัดไป ผลการวิเคราะห์ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 34 ($R^2 \approx .34$) จึงสะท้อนความสัมพันธ์เชิงพัฒนาการที่มีนัยสำคัญและสอดคล้องกับกรอบแนวคิด Reading-to-Write/Translation อย่างเหมาะสม

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยโดยรวม อาจกล่าวได้ว่า ทักษะการอ่านจับใจความไม่ได้เป็นเพียงทักษะที่เกิดควบคู่กับการเขียนแปลเท่านั้น แต่ยังมิบทบาทสำคัญในเชิงพัฒนาการและเชิงทำนายต่อความสามารถในการตีความและการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการแปล ผลการวิจัยนี้สนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการทางปัญญาแบบลำดับขั้น ซึ่งเริ่มจากการอ่าน การตีความ และนำไปสู่การถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลอย่างมีทิศทางเชิงพัฒนาการที่ชัดเจน

6. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นมีพัฒนาการด้านการอ่านจับใจความ การตีความ และคุณภาพการเขียนแปลเพื่อถ่ายทอดข้อมูลเมื่อก้าวจากชั้นปีที่ 2 ไปสู่ชั้นปีที่ 3 โดยคะแนนในทุกด้านของชั้นปีที่ 3 สูงกว่าชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่อง มีส่วนช่วยเสริมสร้างสมรรถนะด้านการอ่านเชิงความหมาย และเอื้อต่อการถ่ายทอดสาระจากภาษาต้นทางสู่ภาษาเป้าหมายได้อย่างเป็นรูปธรรม อาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทางการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ ซึ่งมองว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นผลจากการทำงานร่วมกันระหว่างความรู้ทางภาษา ความรู้เดิม และบริบทของบทอ่าน เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษามากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น ความสามารถในการคัดเลือกสาระสำคัญและการตีความเชิงนัยจึงพัฒนาตามไปด้วย การที่นิสิตชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนที่สูงขึ้นยังสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มเชิงพัฒนาการที่กระบวนการอ่านของผู้เรียนขยับจากการประมวลผลระดับคำหรือ

ประโยคไปสู่การประมวลความหมายในระดับข้อความและวาทกรรม ทั้งนี้ พัฒนาการที่พบอาจได้รับอิทธิพลร่วมจากรายวิชาทักษะภาษาญี่ปุ่นอื่นในหลักสูตร ในมุมมองเชิงทฤษฎี อิทธิพลดังกล่าวสามารถอธิบายได้ในฐานะการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาที่เกิดจากการเรียนรู้แบบบูรณาการ ซึ่งทักษะการอ่าน การเขียน และการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ต่างสนับสนุนกันและกัน อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ บทบาทของรายวิชาอื่นถูกพิจารณาในฐานะปัจจัยแวดล้อมที่อาจเอื้อต่อการพัฒนาการโดยรวม มากกว่าตัวแปรที่ถูกวัดหรือทดสอบโดยตรง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และการถดถอยชี้ให้เห็นว่า คะแนนการอ่านจับใจความในชั้นปีที่ 2 มีอิทธิพลเชิงพยากรณ์ต่อคุณภาพการเขียนแปลในชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการเขียนแปลได้ในระดับปานกลาง ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การอ่านจับใจความทำหน้าที่เป็นฐานเชิงพัฒนาการของการผลิตภาษาในระดับที่สูงขึ้น ขณะที่การตีความและการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปลยังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านกลยุทธ์การแปลและกระบวนการประมวลผลทางปัญญาอื่นร่วมด้วย ผู้วิจัยมองว่า ผลการศึกษานี้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่สนับสนุนแนวคิด Reading-to-Write/Translate ซึ่งเสนอว่าการอ่านเชิงความหมายเป็นรากฐานของการเขียนและการแปลในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยการตีความมิได้เป็นเพียงทักษะย่อยหากแต่ทำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมโยงระหว่างการรับสารและการถ่ายทอดข้อมูลอย่างเป็นระบบ (Cummins, 2000; Koda, 2005; Grabe & Zhang, 2013; Hirvela, 2016)

นอกจากนี้ บทบาทของการตีความที่ปรากฏเด่นชัดในผลการวิจัยยังสะท้อนแนวโน้มพัฒนาการด้านกระบวนการอ่านเชิงความหมายของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา โดยผลลัพธ์ที่พบอาจสอดคล้องกับกระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับ การเชื่อมโยงสาระสำคัญและการจัดลำดับความหมายจากบทอ่าน ซึ่งมีส่วนเอื้อต่อการถ่ายทอดความหมายผ่านการเขียนหรือการแปลได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น ในแง่ที่ว่า การสร้างความเข้าใจเชิงความหมายจากบทอ่าน แม้การศึกษานี้ไม่ได้วัดตัวแปรด้านสัทวิทยาโดยตรง แต่ผลการศึกษาก็พบอาจสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า ความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาและบริบททางสังคมวัฒนธรรมมีส่วนสนับสนุนการทำความเข้าใจเชิงความหมาย และเอื้อต่อการลดความคลาดเคลื่อนในการถ่ายทอดความหมายผ่านการแปล ทั้งนี้ แนวโน้มดังกล่าวยังสอดคล้องกับงานวิจัยในบริบทการเรียนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สองที่ชี้ว่า ผู้เรียนซึ่งสามารถประมวลความหมายเชิงลึกจากบทอ่านได้ จะสามารถถ่ายทอดความหมายผ่านการเขียนหรือการแปลได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องมากขึ้น (Yamashita, 2002; Horiba, 2012) ผลการวิจัยนี้จึงอาจช่วยเติมเต็มช่องว่างของงานวิจัยที่ศึกษาทักษะการอ่านและการเขียนแปลแยกจากกัน โดยแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงเชิงกระบวนการระหว่างการอ่าน การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูล ผ่านการประเมินด้วยรูบรีคเชิงวิเคราะห์และการวิเคราะห์เชิงสถิติ

ในด้านการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยเห็นว่าการทำงานในลักษณะรายงานกลุ่มอาจมีส่วนสนับสนุนคุณภาพของการอ่านและการเขียนแปล เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปราย ตรวจสอบความเข้าใจ และปรับแก้การตีความร่วมกัน แม้ประเด็นนี้จะได้ถูกวัดโดยตรง แต่สามารถอธิบายผลการวิจัยได้ในกรอบของการเรียนรู้เชิงสังคมที่มองว่าความรู้ถูกสร้างผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน

เมื่อพิจารณาในเชิงระเบียบวิธี การใช้ข้อมูลจากกลุ่มนิสิตชุดเดียวกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกันช่วยลดความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม และเพิ่มน้ำหนักเชิงพัฒนาการของผลการวิจัย อย่างไรก็ตาม การใช้ผลงานรายงานกลุ่มและบทอ่านที่แตกต่างกันตามระดับชั้นยังคงเป็นข้อจำกัดที่ควรพิจารณา ดังนั้น ผลการวิจัยควรถูกตีความในกรอบของพัฒนาการด้านกระบวนการอ่าน การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูล มากกว่าการเปรียบเทียบผลจากลักษณะของบทอ่านแต่ละเรื่องโดยตรง ทั้งนี้ การศึกษาในอนาคตอาจใช้บทอ่านคู่ขนานซึ่งออกแบบให้มีระดับความยาก

ปริมาณข้อมูล และโครงสร้างภาษาใกล้เคียงกัน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบผลการอ่านและการเขียนแปลได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น และขยายผลวิจัยในมิติอื่นเพิ่มเติม

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การอ่านจับใจความและการตีความทำหน้าที่เป็นทักษะฐานของการถ่ายทอดข้อมูลผ่านการเขียนแปล ซึ่งสอดคล้องกับกรอบ Reading-to-Write/Translate ที่มองว่าคุณภาพของการเขียนแปลเกิดจากกระบวนการอ่านเชิงลึกและการจัดโครงสร้างความหมายใหม่ ผู้สอนจึงควรออกแบบการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกิจกรรมการอ่าน การตีความ และการเขียนแปลอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อสนับสนุนการเชื่อมต่อระหว่างทักษะรับสารและทักษะผลิตภาษา

ในมิติของความสามารถด้านการแปล ผลการศึกษานำมาซึ่งความสำคัญของความสามารถในการทำความเข้าใจต้นฉบับในระดับสาระและนัยความหมาย กล่าวคือ ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาให้สามารถระบุใจความสำคัญของบทอ่าน ตีความความหมายแฝง และตัดสินใจเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อการถ่ายทอดในภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นทักษะสำคัญของการแปลในระดับความหมาย การประเมินผลแบบเชิงวิเคราะห์ที่แยกมิติของการอ่าน การตีความ และการถ่ายทอดข้อมูล จึงสามารถใช้เป็นเครื่องมือเชิงการสอนที่ช่วยส่งเสริมการตระหนักรู้กระบวนการคิดและการพัฒนาทักษะการแปลอย่างมีแบบแผน

7.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยในอนาคตควรขยายการอธิบายผลในกรอบ Cognitive Processing โดยมองการตีความเป็นกระบวนการกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการอ่านและการเขียนแปล การวิจัยเชิงผสมผสานที่ใช้ข้อมูลกระบวนการคิด เช่น think-aloud หรือการสะท้อนคิดของผู้เรียน จะช่วยอธิบายกลไกทางปัญญาที่อยู่เบื้องหลังพัฒนาการของการเขียนแปลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาแบบจำลองเชิงทฤษฎีที่ครอบคลุมทักษะทั้งสามด้าน

นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ไม่ได้วิเคราะห์กลยุทธ์การแปลของผู้เรียนโดยตรง ซึ่งอาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพของการถ่ายทอดข้อมูล จึงควรมีการศึกษาที่วิเคราะห์กลยุทธ์การแปลของผู้เรียนควบคู่กับความสามารถด้านการอ่าน เพื่ออธิบายกลไกการพัฒนาทักษะการแปลได้อย่างครอบคลุมยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- Anderson, N. J. (2015). *Developing engaged second language readers*. In T. N. Huckin, E. Haynes, & J. Coady (Eds.), *Second language reading and vocabulary learning* (pp. 109–126). Norwood, NJ: Ablex Publishing.
- Carrell, P. L., & Eisterhold, J. C. (1983). *Schema theory and ESL reading pedagogy*. *TESOL Quarterly*, 17(4), 553–573.
- Cummins, J. (1979). *Linguistic interdependence and the educational development of bilingual children*. *Review of Educational Research*, 49(2), 222–251.
- Cummins, J. (2000). *Language, power, and pedagogy: Bilingual children in the crossfire*. Multilingual Matters.

- Grabe, W. (2009). Reading in a second language: Moving from theory to practice. *Cambridge University Press*.
- Grabe, W., & Yamashita, J. (2022). Reading in a second language: Moving from theory to practice. *Cambridge University Press*.
- Grabe, W., & Zhang, C. (2013). Reading and writing together: A critical component of English for academic purposes teaching and learning. *TESOL Journal*, 4(1), 9–24.
- Hirvela, A. (2016). Connecting reading and writing in second language writing instruction. *University of Michigan Press*.
- Horiba, Y. (1996). Comprehension processes in L2 reading: Language competence, textual coherence, and inference making. *Studies in Second Language Acquisition*, 18(4), 433–473.
- Horiba, Y. (2013). Task-induced strategic processing in L2 text comprehension. *Reading in a Foreign Language*, 25(1), 98–125.
- Kato, K. (2010). Relationship between source-text comprehension and translation quality in EFL learners. *Journal of Foreign Language Education*, 15, 45–60.
- Kobayashi, Y. (2012). The role of reading comprehension in L2 summary writing and translation. *ARELE: Annual Review of English Language Education in Japan*, 23, 31–40.
- Koda, K. (2005). *Insights into second language reading: A cross-linguistic approach*. Cambridge University Press.
- Koda, K. (2007). Reading and language learning: Crosslinguistic constraints on second language reading development. *Language Learning*, 57(1), 1–44.
- Rumelhart, D. E. (1977). Toward an interactive model of reading. In S. Dornic (Ed.), *Attention and performance VI*. Erlbaum.
- Rumelhart, D. E. (1985). *Toward an interactive model of reading*. In H. Singer & R. B. Ruddell (Eds.), *Theoretical models and processes of reading* (3rd ed., pp. 722–750). International Reading Association.
- Sasaki, M. (2000). Toward an empirical model of EFL writing processes: An exploratory study. *Journal of Second Language Writing*, 9(3), 259–291.
- Sato, T. (2017). Reading strategies and comprehension in *Japanese as a second language*. *Japanese Language Education Research*, 53, 45–58.
- Stanovich, K. E. (1980). Toward an interactive-compensatory model of individual differences in the development of reading fluency. *Reading Research Quarterly*, 16(1), 32–71.
- Watanabe, M. (2001). *L2 reading-to-translate processes: A think-aloud study*. *JACET Bulletin*, 33, 1–14.
- Yamashita, J. (2002). Mutual compensation between L1 reading ability and L2 language proficiency in L2 reading comprehension. *Journal of Research in Reading*, 25(1), 81–95.
- Yamashita, J. (2013). Effects of extensive reading on reading attitudes in a foreign language. *Reading in a Foreign Language*, 25(2), 248–263.